בא.

בברייתא דריש מקרא דמשל לבור: ולא יאום הוא מקשה. בתמיה דודאי שפיר קא מקשי א"נ בניחותא דלאו שפיר מקשה דידע ר"ח בר בא דשני תקנות הוו: הייתי אומר. שיגבו מכל ישראל ללורך עשירית האיפה ותנאי ב"ד הוא שתבא מתרומת הלשכה אבל לעולם מן התורה משל לבור: בעי. הא דתני ושלימה היתה קריבה מי אמרינן שלימה שחרית ושלימה בין הערבים: ה"ג ושלימה בין הערבים או שלימה שחרים ובטילה בין הערבים: וכ"ה בהתכלת: כד ההא פשיטא ליה. כלומר אמ"ל דשלימה שחרית ושלימה בין הערבים:

לשכה) הייתי אומר יגבו לה (מן היורשק) (כיון דחזי רפשעי בה) התקינו שתהא באה מתרומת הלשכה ^[א]רבי יוםה אמר ר' יוחגן בעי מהו⁶ אשלימה בשחרית ושלימה בין הערבים או⁶) שלימה אשלימה בשחרית ושלימה בין הערבים או⁶)

של בוור בטולה בין הערבים כד תהא פשימא ליה בשחרית ובטילה בין הערבים כד תהא פשימא ליה דכתיב מנחת תמיד שלשת לוגין מה הן שלשת

לוגין שחרית ושלשת לוגין בין הערבים או ילוג

ומחצה שחרית ולוג ומחצה בין הערבים אמר רבי

חזקיה אוף הרא צריכה ליה שניג קומצין מה הן

שני קומצין בשחרית ושני קומצין בין הערבים או

קומץ אחת בשחרית וקומץ אחת בין הערכים א"ר

יוֹםהַ כלום למדו לקומץ לא ממנחת חומא מה

להלן שני (א) קומצין אף כאן שני קומצין (מה תמן

צריכה ליה אף הכא צריכה ליה) אמר רבי חזקיה כלום למדו שלשת לוגין לא מתמיד של בין הערבים

מה להלן שלשת לוגין אף כאן שלשת לוגין ומה תמן צריכה ליה אף כאן צריכה ליה: שלא יהיה כו': (ב)ר"ש בר נחמן בשם ר' יונתן בדין היה שימעלו בק והן גזרו, שלא ימעלו בְה והא? תְנִי חמאת

מלמד שמועלין בה בה מועלין ואין מועלין באפרה

אמר רבי אבהו בראשונה היו משתקשקין בה ונותנין אותה ע"ג מכותיהן וגזרו שימעלו בה כיון שנגדרו גזרו שלא ימעלו בה: ועל הקינין כו':

יצחק תנאי ב"ד הוא המספק את הקינין הוא מספק

[²]האשה^{ה)} הזאת במה היא מתכפרת אמו

וקלבה שלהן כדמפורש בסוף פרק קמא דכרימות אמר רשב"ג המעון הזה אם אלין בלילה עד שיהו בדינרין נכנס ודרש ולימד האשה שיש עליה חמש לידות ודאות מביאה קרבן ואוכלת בובחים ואין השאר עליהן חובה ועמדו קינין בו ביום ברבעתים ומייתי לה נמי בב"ב פרק בו ביום ברבעתים ותייתי לה נתי בב"ב פרק בתרא (דקסיי) וה"ל אמרינן בכרימות בפ' ב' נכרי שנמגייר בזמן הזה לריך שיפריש רובע ^ט שקל לקינו דהיינו דינר: מרגב" לל הרוקין הנמלאין בירושלים

טהורין. ומוקי בפסחים פ"ק ואע"ג דאתחוק זב התם משום דלא גזרו על ומפייג למתוחק וב יתום מוסוס למו גחול על מספק הרוקין בירושלים חוץ משל שוק העליון שכל זב נפנה לשם: בשאר כל ימוח השנה שבאמצע ממאין. ירושלמי ר' אבין בשם ר' יהוש בן לוי קלין של נכרים היה שם בשאר יהוש שבאמצע בן לוי קלין של נכרים היה שם בשאר יהוח שעה המעאין מהלכין שיבולת פיי באמצע היה שם היה שם בשאר ייבור של הייבור הייבור של הייבו הדרך לשון שביל והטהורין הולכין מן הלד והטהוריו הולכיו סתם והטמאיו אומרים להם פרושו בשעת הרגל הטהורים הולכין שיבולת והטמאין הולכין מן הלד והטמאין הולכין סתם והטהורין אומרים להם פרושו: מתני' כל הכלים הנמלאים בירושלים דרך ירידה לבית הטבילה טמאין. בפסחים בסוף פ"ק פריך רישא לסיפא דרך ירידה לבית הטבילה טמאין הא דעלמא טהורין אימא סיפא דרך עליה טהורין הא דעלמא טמאין אלא רישא דוקא הא בעלמא טהורין לפי שלא גזרו על ספק כלים וסיפא לאפוקי גזייתא ופרש"י ז"ל מצואות קטנים שהיו סמוכין לדרך הירידה ועליה ופעמים שהיו יורדין דרך אותן מבואות ופעמים היו עולין בהנהו מבואות טמאים מספק שהרי תחלתן טמאין היו ספק נפלו בירידה ספק נפלו בעליה ומספיקא לא נפקי מטומאתן אבל שאר כלים דספק נטמאו ספק לא נטמאו לא גזרו עליהן מספק: שלה כירידתן עלייתן. שבדרך חחד היו יורדין לבית הטבילה ובדרך אחר היו עולין: והמרילה המיוחדין לקברות. פי׳ כלי ברול שבראשו חד וראוי לחפור בו ארץ קשה ובלע"ז סובולונ"י ובירושלמי קורא אותה לפורן שדומה ללפורן מאן דאמר מרילה שהיא מרילה את האבן: מתני' סכין שנמלחת כי"ד כניסן שוחע כה

הטבילה בעלים עדיין. קופין בין בזה ובין בזה

בין בי"ג ובין בי"ד שונה ומטביל שמא עדיין לא הטבילוה בעלים אפילו מלאה בי"ד שמת אין דעתו לעשות חגינה בי"ד שבת בתרובה ותפי' בחול וכ"ש בשבת ובנותתה דלא עבדינן חגיגה כלל : חל י"ד להיום בשבם. אפי׳ קופיץ: שוחט בה מיד. לפי שהטבילה בי"ג שאין מטבילים כלים בשבת כדאיתא בבילה פ"ב לפי שנראה כמתקן כלי א"נ גזרה שמא ישהה ועל כרחו הטבילה בע"ש שלריך לו לטבילת ט"ו שהוא יו"ט : **נמלאת קשורה**.

שלה שלה ועם המולה בע"ש שלריך לו לנפילו ט"י שהוא יו"ן : פלאה שמור לבי בי ויולים שלה יונט המואא לייום במלא הייתי מתחום בדקלה ב"ל ב"ל את היידי שלה מולה ב"ל ב"ל מולה ב"ל ב"ל מולה ב"ל ב"ל מולה בשלה ב"ל שלה ב"ל ב"ל מולה ב"ל ב"ל מולה ב"ל ב"ל שלה ב"ל ב"ל מולה לב"ל ב"ל מולה להייתי "ל ב"ל לל היית להיית לה

מיד. הפסח שהטבילוהו בעלים בי"ג שיהא לה הערב שמש בי"ג שונה ומטביל שמא לא

את הפסולות ואת האובדות: הדרן עלך פרק מעות שנמצאו א מתני' כל הְרוקין הנמצאין הלכה

שונה ומטביל (ד)קופיץ ו⁶⁾ בזה ובזה שונה ומטביל חל ארבעה עשר להיות בשבת שוחט בה מיר

הלכה א כתנר' כל הרוקין" הנמצאין משל שוק העליון דברי ר"מ (י)רבי יוםי אומר בירושלים מהורין חוץ במשל שוק העליון דברי ר"מ (י)רבי יוםי אומר בשאר כל ימות השגה שבאמצע ממאין שבצדדין ממאין ובשעת הרגל שבאמצע מהורין שצדדין כל" ממאין מנגי שהמעומין מסתלקין לצדדין כל" הכלים הנמצאין בירושלם דרך ירידה לבית המבילה ממאין ודרך עליה מהורין שלא כירדתן עלייתן דברי ר"מ ר" יוםי אומר "כולן שלא כירדתן מיידתן בדרי ר"מ ר" יוםי אומר ביומדיין חוץ אומר ביומדיין הוץ הרבונה במיימדיין הוץ הרבונה במיימדיין הוץ הרבונה במיימדיין הוץ הרבונה במיימדיין הוץ מן הסל והמגריפה והמריצה המיוחדין לקברות סכין^{ם, ה}שנמצאת בי"ד שוחם בה מיד יבשלשה עשר

האשה הואם כמה היא מהכפרת. ל"ג ליה הכל ולגב גרלא דר"ם מיימי ליה לכלן: ואם האובדות. שלאבד המעות בין שקלים לנדבה וכדאמרי" לעיל בר"ב דאל"כ האשה הואת במה מתכפרת: הדרן עילך פרק מעות שנמצאו הלכה א מתבי" כל הרוקין המלאין בירושלים שהורין. ולא מחוקיען להו ברוקו של זב וזבה שהן מעמאין אדם וכלים משום דאיליען בתר רובא: מוץ משל שוק העליון. בגורלא מפרש שעמא: שבאאלע שמאים. משום דוביו חבות שכימי ומהלכים באחלע הדרכים

פעם צ' קומלין או דלמא בקומן אחד סגי: כלום למדו לקומן. כלותר לבדוכה בעי קומן למדו מתחחח חוטא כדסתיא בפרק דלעיל: מה להלן צ' קמלין. לכל עשרון קומן לבדוכה דס"ל כי היכי דבעיקן שטור שמן לכל נשרון אפיי נעשה הרבה עשרונות בכלי אחד כדמנן בפ' שמי מדות ה"יכ בעיקן קומן לבדוכ לכל עשרון ה"ה כאן דכופל ביקו קומן לבדוכ לכל עשרון ה"ה כאן דכופל יסל. מיכי היכי דמיבעיא ליה גבי חבימי כה"ג אם כופל הקומלין ה"ל מיבעיא ליה במים המול מנסות הרבה בכלי אחד אם לריך קומן לבדוכה לכל אחד חדו זבגיר' הירושלמי שבבבלי לא גרסי כאן מה ממו לריכל ליים: כלום למדו שלש לוניו, דתבימיו

ממן לריכא ליה: כלום למדו שלשה לוגין. דחביתין

בעינן ג' לוגין אלא מחמיד שנאמר גבי חביתין מנחת חמיד הרי היא לו כמנחת חמיד מה להלן

מומח שלם היונין לעשרון אף כאן ג' לוגין לעשרון.
ומשני מה סמן לריכה ליה. כי היכא דקתבעיא
ליה בחבימין ה"נ מבעיא ליה בחמיד כגון שלא
הקיני מנחה בבקר שהביאה אפילו בערב דכתיב
ומנחתם ומפיהם בלילה או לחפר אם לריך ג'
ומנחתם ומפיהם אילה או לחפר אם לריך ג'
ומנחתם ומפיהם או בחני להו גי' לוניו א'י מיי וחי

נוגין לכל חחת או דסגי להו בג' לוגין א"ל ומה תמן וכו' מדברי רבי חוקיה הוא דקאמר לרבי יוסה שהשיב על דבריו דקאמר דלא קמבעיא ליה לר' יוחנן אקומן דדומיא דמנחת חוטא הוא וקארייח א"ל מאי קמבעיא ליה לריי מג' לוגין נילף מתמיד אלא ודאי מדי דגלי גלי מאי דלא גלי לא

גלי א"כ ה"ה לענין קמלין והראשון נ"ל עיקר: בדין היה שימעלו. באפר פרה אלא שמנאי ב"ד

בדין היה שימענו. בחפר פרה חנם שתנחי ב"ד היא בדמיב בפרה ללמדך שמועלין בה כשאר היא. דכתיב בפרה ללמדך שמועלין בה כשאר חטאות עד שלא היתה להן שעת היתר לכהנים: ה"ג היא בה מועלין ואין מועלין באפרה: משחקשקין כה. באפרה היו מתרפאין ונותנים אותה ע"ג מכותיהן באפר מרפא מרפא ביין

שנגדרו. ופרשו מספק הזאות אם נטמאו בספק טומאת המת לא היו מזין עליו שלא ימעלו בה: האשה הזאת במה היא מסכפרת. ל"ג ליה הכא

לוגין לכל אחת או דסגי להו בג' לוגין א"נ

בשבת שוחם בה מיד בגמרא מפרש מעמא: שבאחלע מאים. משום הסיסורים מסתלקין לגידי הדרכים מקום שליין וחנות שכייו ותהלכים באמצע הדרכים והטהורים מסתלקין לגידי הדרכים מקום שאין דריקת הרגל מלוי ומוהירין לכל עמא שלא יגע בהן אבל בשעת הרגל שרוב ישראל מהורין הטמאים מסתלקין לגדדים שלא יעמאו אם העם והטהורים הולכין באמצ הדרכים הלכך בשעת הרגל רוקין התמאים באתצע טהורין ושבלדדין עמאין: דרך ירידה לבים סעבילה. ב' דרכים היו למקוה בא' יורדים ובאחד עולים שלא יגעו הטמאין בטהורין ושל דרך ירידה ודאי טמאין לפי שנפלו מיד המביאין לטבילה: שלא בירידקן עליים, דבירידקן ודאי טמאין היו לכך היו מורידין לבית לטבילה: שלא בירידקן באולו באורין לבית הטבילה ובליה ובעליים עם ולחו לאחר העליקו באור ולאחד הטבילה ובעליים עם הוו לאחר באורין בית שומרין. דלא גורו על ספק המחבריו הוו היו בירידל בירידקן ביו מורידין לבית הטבילה בעליים עם הוו לאחר ביו בירידקן ביו שלאחר המבילה בירידקן ביו שלאחר המבילה בירידקן ביו שלאחר המבילה בירידקן ביו והוא בירידקן ביו מורידין לבית המבילה בירידקן ביו שומרידין ביו היונים בירידקן בירידקן ביו שומרידין בירידקן בירידקן בירידקן ביו שהוא בירידקן בירידק

מנחות נב א. ב) בס"א או הערבים, ג) מנחות גב א, ד) שם נא ב. כ) לעיל הל"א. ו) פסחים ינו ב, ו) שס, ה) שס ע א, ע) נראה דכן היה גורם שם בנמרא רובע שהל אבל םם בגנונת רובע שק לפנינו הגירסא שם סתמא ופרש"י רבע רבע הדינר ועיין היטב בתוס' ב"ב דף קסו: ד״ה ריבעתים,

עין משפט גר מצוה

לב א מיי׳ פ״ג מתמידין הל׳ כב:

לג ב מיי׳ שם: ג מיי׳ פרק י״ג מאה״ט הל״ח:

יאל עו. ב ד מייי שם הל"ה: ב ו מיי שם ובהשגו': ד ו מיי שם הל"ו:

נוסחת הבבלי

(א) קומלין (בחסר) כו' קומלין בחסר כו' אר"ח כו': (ב) ר"ש בר נחמן בשם ר' יוחנן כו' היו מקשטין (ג) וחכ"א בשאר ימות כו': (ד) וקופין בין בזה ובין בזה כו':

הגהות הגר"א

[א] מכאן עד הפסק ר"ש בר נחמן וכו' מבולבלת מאוד וגי' הגאון ז"ל מלובנת ומחוורת. וה"ג ר' אסי א"ר יוחנן בעי מה שלימה שלימה בשחרית שלימה בין הערבים או שלימה שחרית ובטלה בין הערבים הדר פשיטא ליה שלימה בשחרית שלימה בין הערבים ודא לריכא ליה שלשת לוגין מהו שלשת לוגין בשחרית ושלשת לוגין בין הערבים או לוג ומחלה בין הערכם ... שחרי ולוג ומחלה בין היירדים א"ר חוקיה אף סמרי יטוג ומנונט הערבים א"ר חזקיה הדא נריכה ליה ק קומד בשחרית וקומך בין הערבים או חלי קומך בשחרית וחלי קומך בין הערבים א"ר יוסי כלום לקומך לא מלחם הפנים מה להלן שני קמלים בחסר אף כאן שני קמנים בחסר א"ר חזקיה וכלום למדו לג' לוגין לא מחמיד מה להלן שלשת לוגין אף כאן ג' לוגין כל"ל. ומיבו׳ מה תמן לריכא ליה אף כאן לריכא ליה שלא יהי נמחקו: [ב] חסר כאן חמן מנינן מחלה למחלה יפלו לגחלי עולה האשה הואת

גליון הש"ם

(ל) ער ק"ע וש"ק רלה לפרש פרי חדש והוא פלאי לח"כ בחל י"ד בשבת אמאי יומי במול יי בשבת מותה דמין הואה דוחה שבת ואף בספק טומאה אין מזין בשבת ער יומא דף חע"ב בשבת ער יומא דף חע"ב יא"כ בא הפסח בטומאה יא"כ לא הטבילו הבעלים הסכין מאחמול ואין לדון על הסכין והקופיך כלל וע" ש"ס פסחים שם: